

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **Městská část Praha - Křeslice**
sídlem Štychova 2, 104 00 Praha 10
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Bernardem Ph.D.
sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1

za účasti: 1) J. Š.
bytem
zastoupen advokátem Ing. Mgr. Jiřím Hrušem
sídlem Nad Vltavou 2161, Roztoky u Prahy

2) Jar. Š.
bytem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2023, č. j. MHMP 1612725/2023, sp. zn. S-MHMP 512972/2022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo k odvolání žalobkyně potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 28. 12. 2021, sp. zn. OV/19/030132/Bu, č. j. MCP11/21/065623/OV/Bu (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým stavební úřad nařídil žalobkyni opatření projektové dokumentace pro provedení nezbytné úpravy stavby, zdi na pozemku parc. č. X v k. ú. X.
2. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Stavební úřad při kontrolní prohlídce provedené dne 20. 6. 2019 zjistil, že stavba zdi na jižní straně pozemku parc. č. X v k. ú. X (dále jen „pozemek“) směrem do svahu v blízkosti ulice X svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob i zvířat pohybujících se pod touto zdí. Vlastníkem tohoto pozemku je J. Š., který dne 5. 5. 2021 předložil znalecký posudek Ing. Karla Mikeše Ph.D., v němž znalec uvedl, že předmětná zeď plní funkci opěrné zdi pro pozemní komunikaci. Dne 11. 5. 2021 stavební úřad zahájil řízení o nařízení nezbytných oprav, přičemž na základě předmětného znaleckého posudku za podpory § 505 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), považoval za vlastníka předmětné zdi žalobkyni, neboť opěrné zdi jsou dle § 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), součástí dálnic silnic a místních komunikací, přičemž dle § 9 odst. 1 stejného zákona je vlastníkem místní komunikace obec, na jejímž území se nachází. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně doložila mj. geotechnický průzkum, který konstatoval, že za předmětnou zdí se nachází nezpevněné zeminy, ve kterých vedou inženýrské sítě, a dále že blízký odřez v ulici X je náchylný k vyjíždění balvanů a bloků horniny, vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí. Tímto rozhodnutím předběžné povahy nařídil žalobkyni, jakožto vlastníkovu stavby, opatření projektové dokumentace pro provedení nezbytných úprav na předmětné zdi podle § 137 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a to do 90 dnů od obdržení předmětného rozhodnutí.
4. Prvostupňové rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním. Namítla, že lhůta poskytnutá ke splnění povinnosti stanovené prvostupňovým rozhodnutím je příliš krátká neboť interní předpisy (směrnice) žalobkyně ohledně výběrového řízení jí neumožňují tuto lhůtu splnit. Žalovaný k této námitce uvedl, že uvedenou směrnicí žalobkyně doložila až jako přílohu doplnění odvolání ze dne 30. 1. 2022 a stavební úřad k této skutečnosti nemohl přihlédnout. Tento postup působí obstrukčním dojmem, přestože s ohledem na havarijní stav zdi je nutné postupovat co nejrychleji.
5. Žalobkyně dále namítla, že stavební úřad nebyl oprávněn učinit sám závěr o vlastnickém právu žalobkyně k předmětné zdi, neboť o takové otázce přísluší rozhodovat výhradně civilnímu soudu, ke kterému měla být žalobkyně i osoby zúčastněné odkázány. Nadto se stavební úřad s námitkami žalobkyně dostatečně nevypořádal. Žalovaný k tomu uvedl, že stavební úřad si pro své rozhodnutí opatřil dostatečné podklady, na základě kterých učinil

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

závěry logicky postavené na interpretaci soukromoprávních i veřejnoprávních předpisů. Žalovaný především poukázal na skutečnost, že dle zákona o pozemních komunikacích je opěrná zeď součástí místní komunikace, jejímž vlastníkem je ze zákona příslušná obec. Funkce předmětné zdi, jakožto opěrné zdi, byla dostatečně prokázána především znaleckým posudkem Ing. Mgr. Jaromíra Mikeše, jenž nebyl v průběhu prvostupňového řízení žádným relevantním způsobem zpochybněn. Žalovaný rovněž zdůraznil, že pro určení funkce zdi nejsou podstatné historické souvislosti (např. kdo jí vybudoval), stejně jako nejsou podstatné pro konstatování jejího havarijního stavu.

6. Žalobkyně také napadla neposkytnutí stavebního příspěvku dle § 138 odst. 4 stavebního zákona. Žalovaný k tomu konstatoval, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zcela dostatečné s odkazem na skutečnost, že havarijní stav předmětné zdi byl způsoben nedostatečnou údržbou, přičemž žalobkyně měla a mohla zjistit, že se jedná o součást místní komunikace a o její vlastnictví.

II. Obsah žaloby

7. Žalobkyně v žalobě namítá nesprávné právní posouzení vlastnického práva k předmětné stavbě zdi. Napadeným rozhodnutím byla zkrácena na vlastnickém právu, právu na samosprávu a na spravedlivý proces. Předmětná zeď je dle přesvědčení žalobkyně vlastnictvím J. Š., neboť zeď se nachází na jeho pozemku a byla postavena jeho právními předchůdci na oporu staveb na jeho pozemku dříve umístěných. Žalobkyně konstatuje, že pozemek je oddělen od pozemku žalobkyně (ulice X) oplocením, které je až 30-60 cm za zdí.
8. Žalobkyně namítá, že dle § 137 odst. 5 stavebního zákona musí stavební úřad nařídit opatření projektové dokumentace za účelem nezbytných oprav nejprve vlastníku stavby nebo stavebního pozemku. K tomu však v daném případě nedošlo, neboť stavební úřad nařídil uvedenou povinnost vlastníku, resp. správci sousedního pozemku. Napadené rozhodnutí je nadto vnitřně rozporné, neboť na jednom místě uvádí, že vlastnictví zdi není rozhodné, na druhém místě však říká, že zeď je součástí komunikace a otázka vlastnictví je tudíž důležitá.
9. Žalobkyně nesouhlasí se soukromoprávním hodnocením vlastnictví předmětné zdi, dle jejího názoru se uplatní § 506 odst. 1 občanského zákoníku, ze kterého vyplývá, že zeď nutně musí být součástí pozemku parc. č. X. Žalobkyně však nesouhlasí ani s vymezením vlastnictví podle veřejnoprávních předpisů, protože žalovaný postupoval pouze podle zákona o pozemních komunikacích, aniž by reflektoval soukromoprávní aspekt otázky vlastnictví vytyčený žalobkyní. Nadto označení žalobkyně jako vlastníka předmětné zdi dle § 12 zákona o pozemních komunikacích je nepřiměřeně extenzivní. Žalobkyně v neposlední řadě zdůrazňuje, že tvrzení žalovaného ohledně nutnosti postupovat ve věci urychleně je alibistické, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno až po více než roce a půl.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že soukromoprávní úprava týkající se součástí a příslušenství věci zcela neodpovídá veřejnoprávní úpravě obsažené v zákoně o pozemních komunikacích. V daném případě je namísto preferovat veřejnoprávní výklad, že předmětná zeď je součástí pozemní komunikace, neboť bylo prokázáno, že plní opěrnou funkci pro pozemní komunikaci. Je ustálenou právní praxí, že o součásti či příslušenství pozemních komunikací se stará vlastník takové komunikace, který má tuto povinnost uloženou

zákonem. Proto je právně bezvýznamné, kdo předmětnou zeď vybudoval, či komu náleží, rozhodné je pouze zda daná zeď slouží pozemní komunikaci.

11. Žalovaný podotýká, že určení vlastnického práva podle občanského zákoníku bude namístě později při vypořádávání nákladů na nezbytné opravy opěrné zdi. Především zda a do jaké míry se má na těchto nákladech podílet i jiná osoba než žalobkyně.
12. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za správné a žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně a duplika žalovaného

13. Žalobkyně v replice uvádí, že na danou věc dle jejího názoru dopadá odborná literatura k § 14 zákona o pozemních komunikacích, která stanoví, že v případě poškození zdi jinou osobou je možné uložit povinnost k odstranění vzniklého ohrožení této osobě. Právě o takovou situaci se dle názoru žalobkyně jedná, neboť zeď byla poškozena především odstraněním staveb na pozemku J. Š., ke kterým zeď měla primární funkci.
14. Žalovaný na tuto repliku reagoval, že tvrzení žalobkyně nejsou pro napadené rozhodnutí podstatné. Tvrzení, že odstraněním nebytových staveb došlo vinou osoby zúčastněné k poškození předmětné, neodpovídá údajům dostupným žalovanému. Byť nebyla dohledána žádná dokumentace k vzniku či rozhodování o odstranění nebytových objektů, jichž byla předmětná zeď původně součástí, bylo zjištěno, že tyto byly odstraněny mezi lety 2004 až 2007. Z obsahu starších znaleckých posudků, které jsou součástí správního spisu, lze nicméně zjistit, že v roce 2004, ještě před odstraněním nebytových objektů, tito znalci označili stav předmětné zdi za havarijní. Nelze tudíž dojít k závěru, že Jar. Š. svým jednáním zapříčinil havarijní stav zdi.

V. Vyjádření osob zúčastněných

15. Osoba zúčastněná na řízení shora označená pod č. 2) ve vyjádření k žalobě uvedla, že předmětná zeď slouží jednoznačně jako podpora pozemní komunikace, jak vyplývá nejen ze znaleckého posudku, ale rovněž z geologického průzkumu. Rovněž zpochybnila, že by se celá předmětná zeď nacházela na pozemku parc. č. X, protože zaměření hranic tohoto pozemku nebylo provedeno ani doloženo; zároveň je možné, že se ve skutečnosti jedná o rozhradu ve smyslu občanského zákoníku, ke které má případně povinnost údržby i žalobkyně. Zúčastněná osoba zdůraznila, že nelze akceptovat výklad, v rámci kterého by byla povinna zbudovat a udržovat zeď, která slouží pozemní komunikaci, a aby za tuto pozemní komunikaci přebírala jakoukoli odpovědnost. Dále obsáhle rekapitulovala omezení svých vlastnických práv v souvislosti s havarijním stavem předmětné zdi a námitky vůči celkovému postupu žalobkyně v dané věci.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud postupoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť podmínky pro tento postup byly naplněny.
17. Podle § 137 odst. 5 věty první stavebního zákona vyžaduje-li provedení nezbytných úprav projektovou dokumentaci nebo jiné podklady, stavební úřad nejdříve nařídí jejich opatření vlastníku stavby nebo stavebního pozemku, na kterých mají být úpravy provedeny, a stanoví lhůtu k jejich předložení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

18. Soud předesílá, že ve shodě se žalobkyní považuje za klíčovou otázku vlastnictví předmětné zdi, k níž se správními orgány uložená povinnost opatřit projektovou dokumentaci dle § 137 odst. 5 stavebního zákona vztahuje. Právě uvedené ustanovení totiž směřuje k uložení povinnosti „*vlastníku stavby nebo stavebního pozemku, na kterých mají být úpravy provedeny*“. Pro posouzení možnosti uložení této povinnosti žalobkyni je tudíž otázka vlastnictví klíčová.
19. Soud v první řadě uvádí, že vlastnické právo a jeho definice tradičně a výsostně spadá do oblasti práva soukromého, nejinak tomu je i v případě současné právní úpravy: občanského zákoníku (viz § 1011 a násl. občanského zákoníku). Totéž lze uvést o definici věci, jejích součástí a jejího příslušenství, na což správně poukazovali v průběhu řízení žalobkyně i žalovaný (viz zejména § 505, § 506 občanského zákoníku). Nicméně to neznamená, že by z definičních vymezení týkající se právě uvedených ustanovení neexistovaly zákonem stanovené výjimky, které by tuto právní problematiku z důvodu důležitého právního zájmu upravovaly odlišně. Jednou z takových výjimek je právě úprava v rámci zákona o pozemních komunikacích, neboť existuje veřejný zájem na tom, aby tyto důležité a složité stavby kontroloval stát, případně veřejnoprávní korporace (obec). Jak uvádí odborná literatura: „*U dopravní pozemní infrastruktury státu je důležité zajistit, aby skutečně fungovala, aby komunikace byly přístupné každému a aby byly v dobrém stavebně technickém stavu. Z vlastnictví komunikací (s výjimkou účelových komunikací) plynou významné povinnosti*“ (ČERNÍNOVÁ, M., Komentář k § 9 zákona o pozemních komunikacích, dostupné v ASPI).
20. Zákon o pozemních komunikacích upravuje samostatné a výlučné vymezení toho, kdo je vlastníkem pozemních komunikací v § 9 odst. 1, který vymezuje rovněž vlastnictví místní pozemní komunikace, jíž je obec, na jejímž území se tato komunikace nachází. V této souvislosti soud podotýká, že nejsou zcela správné úvahy žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě o nesouladu občanského zákoníku a zákona o pozemních komunikacích, neboť již novelou č. 268/2015 Sb. byl zákon o pozemních komunikacích „přizpůsoben“ právě nově účinnému občanskému zákoníku. Z důvodové zprávy k této novele plyne zjevný úmysl zákonodárce zakotvit samostatné vlastnictví pozemních komunikací státem či obcí: „*S ohledem na zakotvení jasného vztahu k ustanovením občanského zákoníku k nemovitým věcem, zejm. pozemkům a stavbám na nich (§§ 498 a 506 občanského zákoníku) se navrhuje doplnit ustanovení, které v návaznosti na § 498 odst. 1 občanského zákoníku stanoví, že stavba pozemní komunikace (s výjimkou účelové komunikace) není součástí pozemku a je tedy samostatnou věcí.*“ (Důvodová zpráva k zákonu č. 268/2015 Sb.).
21. Speciální úprava je v zákoně o pozemních komunikacích obsažena i ohledně součástí věci, či příslušenství. Oproti zejména žalobkyní namítanému § 506 odst. 1 občanského zákoníku totiž zákon o pozemních komunikacích v § 12 konkrétně a jednoznačně stanoví, co je součástí pozemní komunikace. Podle § 12 odst. 1. písm. c) citovaného zákona jsou součástmi dálnice, silnice a místní komunikace tunely, galérie, opěrné, zárubní, obkladní a parapetní zdi, tarasy, násypy a svahy, dělicí pásy, příkopy a ostatní povrchová odvodňovací zařízení, silniční pomocné pozemky.
22. Při aplikaci uvedených právních závěrů na zjištěný skutkový stav, jenž nebyl v řízení před Městským soudem v Praze sporován, je namístež učinit závěr, že předmětná zeď je stavbou pevně spojenou s pozemkem vlastněným zúčastněnou osobou, J. Š. Při užití zcela obecných ustanovení občanského zákoníku bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem věci (viz dále), by se tedy jednalo o součást nemovité věci, pozemku této zúčastněné osoby (§ 505, § 506 odst. 1 občanského zákoníku). Nicméně tuto úpravu nelze použít, neboť na Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

danou stavbu dopadá speciální úprava obsažená v § 12 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, dle kterého je jakožto opěrná zeď místní komunikace součástí této místní komunikace. Vlastnictví předmětné stavby tudíž svědčí žalobkyni. Tuto úvahu, kterou soud považuje za jedinou správnou, učinil stejně žalovaný, potažmo již stavební úřad v rámci prvostupňového rozhodnutí.

23. Soud nicméně upozorňuje, že shora uvedený výklad nelze užívat obecně a bez jakéhokoli omezení. Uvedená speciální úprava totiž může v praxi způsobovat nemalé problémy, např. pokud bude určitá věc, součást věci či příslušenství, považováno soukromým právem za vlastnictví jedné osoby, a z pohledu veřejnoprávního (kupříkladu v jiném řízení), za vlastnictví jiné osoby. Odborná literatura citovaná již žalovaným k této problematice uvádí, že speciální ustanovení zákona o pozemních komunikacích mají být užívána uměřeně a pouze při úřední mocenské aplikaci, přičemž důležitým kritériem, podle kterého se má postupovat, je účel případné sporné součásti, či příslušenství (ČERNÍNOVÁ, M., Komentář k § 9 zákona o pozemních komunikacích, dostupné v ASPI, též KOŠINÁROVÁ, B. Zákon o pozemních komunikacích. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 57, marg. č. 2.).
24. I při zohlednění těchto okolností je však namístě setrvat na právních závěrech ohledně vlastnictví pozemní komunikace žalobkyní. Napadené rozhodnutí i celé předcházející správní řízení totiž přímo odpovídá shora nastíněným teoreticko-právním kritériím, se kterými se soud ztotožňuje. Jedná se především o mocenskou aplikaci zákona o pozemních komunikacích, sledující mj. zachování a umožnění dalšího bezpečného užívání předmětné pozemní komunikace v ulici X a dále ochrany a bezpečí osob i majetku. Jediným účelem předmětné zdi (stavby) je v současné době podpora uvedené místní komunikace, což je zcela zjevné z podkladů obsažených ve správním spise, neboť i bez znaleckých závěrů by bylo lze říci, že bez uvedené zdi by místní komunikace v ulici X vůbec nemohla stát v podobě, jaká je nyní. Hrozilo by minimálně riziko jejího sesunutí dolů ze svahu na pozemek zúčastněné osoby, pana J. Š.
25. Žalobkyní namítané souvislosti, tedy kdo předmětnou zeď vybudoval, co bylo dříve její součástí, apod., nejsou pro posouzení předmětné stavby jako opěrné zdi pro místní pozemní komunikaci rozhodné (srov. již citovaný komentář ČERNÍNOVÁ, M., Komentář k § 12 - 14 zákona o pozemních komunikacích, dostupné v ASPI). I kdyby tomu tak bylo, ani na základě shromážděných podkladů není zřejmé, kdy vlastně byla předmětná zeď i předmětná komunikace přesně vybudovány, případně která existovala jako první (viz znalecký posudek Ing. Karla Mikeše Ph.D.). Uvedená argumentace tedy nemůže zavdávat odlišné posouzení vlastnictví opěrné zdi, než které učinil žalovaný i soud výše.
26. K námitkám, že napadeným rozhodnutím byla v rozporu s § 137 odst. 5 stavebního zákona povinnost uložena vlastníku, resp. správci sousedního pozemku, soud uvádí, že tyto námitky nejsou důvodné, což je patrné ze shora uvedeného. Soud dospěl k jednoznačnému závěru, že předmětná zeď je součástí místní pozemní komunikace ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně má tedy zákonnou povinnost ve smyslu např. § 9 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích vykonávat její správu a rovněž vůči ní je namístě uplatňovat institut nezbytných úprav stavby ve smyslu § 137 stavebního zákona, v daném případě v podobě předcházející povinnosti opatřit projektovou dokumentaci dle odst. 5 citovaného ustanovení.
27. Soud zároveň nesouhlasí s názorem žalobkyně, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vnitřně rozporné, neboť žalobkyní rozporované (v žalobě zvýrazněné) věty jsou vytržené

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

z kontextu. Právní problematika dané věci je poměrně složitá, což je patrné již z výše uvedených úvah soudu. Žalovaný se s otázkou vlastnictví zdi podle názoru soudu srozumitelně a úplně vypořádal především na s. 4 napadeného rozhodnutí. S ohledem na složitost případu zjevně žalovaný čerpal z komentářové literatury, neboť žalobkyní zpochybňovaná pasáž je de facto citací shora uvedeného komentáře k § 14 zákona o pozemních komunikacích, kteroužto pasáž žalovaný poměrně neobratně převzal. Uvedená pasáž nicméně neslouží k upozornění na irelevanci vlastnictví opěrných zdí, nýbrž k upozornění na irelevanci historických vztahů k takové stavbě, včetně irelevance soukromoprávního pohledu na vlastnictví takové zdi, při zdůraznění účelu/funkce takové zdi ve vztahu k pozemní komunikaci. Pakliže se žalobkyně vymezovala vůči tomu, že v další pasáži žalovaný uvedl naopak důraz na vlastnictví, neboť žalobkyně historicky měla a mohla zjišťovat vlastnictví ve vztahu k součástí předmětné pozemní komunikace (viz s. 5 napadeného rozhodnutí), soud míní, že tato pasáž se váže k povinnostem vlastníka pozemní komunikace, jak vyplývá mj. z § 9 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, tedy spravovat pozemní komunikaci ve všech jejích součástech. Soud k tomu dodává, že poslední jmenovaná výtku se navíc týká části odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se vlastnictví předmětné zdi již vůbec netýká, neboť se zde odůvodňuje nepřiznání stavebního příspěvku podle § 138 odst. 4 stavebního zákona, jedná se tudíž o posuzování odlišné právní problematiky.

28. Stejně tak nejsou důvodné námitky žalobkyně, že žalovaný nesprávně vyhodnotil veřejnoprávní i soukromoprávní úpravu, popř. dostatečně nezohlednil dopady soukromoprávní úpravy do napadeným rozhodnutím řešené problematiky. Ohledně námitek týkající se chybného posouzení součásti věci dle § 506 odst. 1 občanského zákoníku soud odkazuje na výše uvedené závěry. Dle mínění soudu se žalovaný rovněž dostatečně zabýval soukromoprávními aspekty řešené problematiky. Soud je toho názoru, že není úkolem stavebního úřadu, potažmo žalovaného, aby prováděl rozsáhlé teoretické úvahy týkající se soukromého práva, zcela postačí, aby odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahovalo alespoň základní úvahy v tomto duchu, které musí být srozumitelné a přezkoumatelné. Těmito kritériím napadené rozhodnutí dle závěrů soudu odpovídá.
29. Nad rámec výše uvedeného soud k soukromoprávnímu rozměru dané věci upozorňuje rovněž na skutečnost, že i pakliže by byl celý případ řešen čistě podle práva soukromého, tak ani zde by nebylo na místě bez dalšího na konkrétní zeď nahlížet jako na vlastnictví zúčastněné osoby. Na uvedenou věc totiž lze vztáhnout starší, avšak stále použitelný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2125/2000, který řeší problematiku povahy samostatně stojící zdi po zbourání stavby, jejíž byla zeď součástí. Uvedené rozhodnutí dospívá k závěru, že samostatně stojící zeď se zpravidla stává součástí pozemku (případně přechází jako samostatná stavba do vlastnictví vlastníka pozemku), nicméně v případě, že by zeď měla sloužit výlučně domu (stavbě) na sousedním pozemku, lze uvažovat o nabytí takové zdi vlastníkem sousedního pozemku přírůstkem. Uvedené závěry by bylo možno aplikovat analogicky i na současný případ, neboť jedinou současnou funkcí předmětné zdi (stavby), je nyní opora předmětné pozemní komunikace.
30. K námitce žalobkyně, že argument žalovaného týkající se nutnosti rychlého jednání není namístě, neboť žalovaný o odvolání rozhodoval více než 1 rok, soud podotýká, že ji neshledal důvodnou. Soud na straně jedné nekvituje takto dlouhou dobu rozhodování žalovaného, neboť s ohledem na podklady obsažené ve správním spise (havarijní stav předmětné zdi) bylo namístě rozhodnout v kratší lhůtě, nicméně samotná délka řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nemůže způsobit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to ani ve vztahu ke lhůtě, v níž má žalobkyně splnit uložené opatření. Soud s ohledem na havarijní stav předmětné zdi míní, že bylo namístě uložit předběžnou vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí, resp. stanovit povinnost opatřit projektovou dokumentaci do 90 dnů od data doručení rozhodnutí.

31. Soud nepřisvědčil ani v žalobní replice uplatněné námitce vycházející z odborné literatury, že i pokud by žalobkyně byla vlastníkem předmětné zdi, k poškození došlo vinou zúčastněné osoby, vlastníka sousedního pozemku, na kterém ona zeď stojí, J. Š. Ze shromážděných podkladů ve spise (znalecký posudek Ing. Evžena Horáčka DrSc. ze dne 22. 3. 2004) plyne, že havarijní stav předmětné zdi bylo možno seznat již v době, kdy zeď byla součástí na pozemku parc. č. X původně stojícího nebytového objektu, a v době, kdy byl zpracován předmětný znalecký posudek. J. Š. se stal (spolu)vlastníkem pozemku parc. č. X až na základě smlouvy ze dne 22. 6. 2015, takže se nemohl podílet na vzniku havarijního stavu, který nastal dávno předtím, než k uvedenému pozemku nabyt vlastnické právo.
32. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že výše uvedený znalecký posudek Ing. Evžena Horáčka DrSc. vypovídá o tom, že žalobkyni není problém havarijního stavu předmětné zdi zcela neznámý. Objednatel předmětného posudku byla totiž právě žalobkyně. Soud se nemůže než podívat, že problém s havarijním stavem zdi, přestože o něm žalobkyně věděla, nebyl až do zahájení uvedeného správního řízení žádným způsobem řešen, a to přesto, že veřejnoprávní úprava se zásadním způsobem nezměnila. Je proto více než namístě uvedenou zeď s největším urychlením zajistit proti jakémukoli škodlivému následku, který by mohl její zhroucení vyvolat, přičemž toto řešení je v zájmu nejen všech zúčastněných, ale i veřejného blaha.
33. K námitkám zúčastněné osoby, J. Š., soud uvádí, že skutečnost, že předmětná zeď leží na pozemku parc. č. X, vyplývá z obsahu správního spisu (především znalecké posudky a geometrické výkresy). Soud míní, že správní orgány obou stupňů v tomto ohledu obstaraly dostatečné podklady a učinily z nich správné závěry. Ostatně skutečnost, že předmětná zeď leží na pozemku parc. č. X ve vlastnictví shora uvedené zúčastněné osoby ani nebyla žalobou zpochybněna. Otázku toho, zda je daná zeď rozhradou ve smyslu § 1024 občanského zákoníku, považuje soud za nadbytečnou, neboť předmětná zeď byla posouzena jako vlastnictví žalobkyně v podobě součásti pozemní komunikace, jak je obsáhle vyloženo výše. Soud se nezabýval námitkou ohledně postupu stavebního úřadu a žalobkyně, neboť nemají nic společného s předmětem tohoto řízení. Soud rovněž neseznal důvodným důkazní návrh na provedení geotechnického posudku, neboť ten je součástí správního spisu.

VII. Závěr

34. Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
35. O nákladech řízení účastníků rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.
36. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných soud rozhodl podle § 60 odst. 5 soudního řádu správního. Osobám zúčastněným nebyly uloženy v řízení žádné povinnosti, které by

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

byly spojeny s náklady ve smyslu výše uvedeného ustanovení, a zároveň soud neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim měla být přiznána náhrada nákladů řízení. Osoby zúčastněné tedy nemají právo na náhradu nákladů řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003 č. j. 2 As 2/2003 - 41).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.